

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-12, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Колев

при участието на секретаря Галина Ил. Стоянова
като разгледа докладваното от Пламен Колев Търговско дело №
20211100902439 по описа за 2021 година

Ищецът Р. И. Т. - синдик на „Б.Р.К.” ЕООД /н/, ЕИК *****, твърди, че с Решение № 260272 от 3.11.2020 г., постановено по т.д. 2607/2019г. на СГС, ТО, VI-23, е открито производство по несъстоятелност на „Б.Р.К.” ЕООД /н./ по подадена молба от кредитор на 04.12.2019 г., дружеството е обявено в неплатежоспособност с начална дата на неплатежоспособността 20.03.2019 г., същото е обявено в несъстоятелност, като производството по делото е спряно. Решението е потвърдено с влязло в сила Решение № 235 от 21.04.2021 г. по в.т.д. № 177/2021 г. по описа на Апелативен съд - София, 6-ти търговски състав.

Сочи, че с решение от 23.11.2020 г. по същото дело, обявено по партидата на дружеството в ТРРЮЛНЦ на 24.11.2020 г., е възобновено производството, назначен е временен синдик и са лишени от права на управление и разпореждане органите на длъжника, а с Определение от № 263904 от 22.07.2021 г. по делото Р. И. Т. е назначен за постоянен синдик на дружеството.

Твърди, че след справка за движението по банковите сметки на „Б.Р.К.” ЕООД /н./ установил, че на 11.04.2019 г. е преведена сумата от 15 000 лева към „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, с посочено основание за превода „ЛД А-Л СА3807, Д. С.“.

Сочи, че процесното плащане е направено в т.нар. „подозрителен период“, като от посоченото основание може да се направи извод, че платеното не е по договор, по който страна е „Б.Р.К.” ЕООД /н./, а неговият бивш управител Д. С.. Излага, че съгласно справка от системата на Пътна полиция-КАТ, дружеството е вписано като ползвател само на един автомобил, но с рег. № *****, поради което намира, че извършеното плащане е неоснователно и неизискуемо и представлява дълг на трето лице (С.), като по този начин се увреждат кредиторите на вече неплатежоспособното дружество.

Ищецът счита, че са налице основанията по чл. 646, ал.2, т.1 от ТЗ за обявяване на плащането за недействително по отношение на кредиторите в производството по несъстоятелност.

Предвид изложените твърдения, моли да се постанови решение, с което на основание чл. 646, ал.2, т. 1 ТЗ да бъде обявено за недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността плащане на сумата от 15 000 лева от страна на „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ от банкова сметка при „Р.Б.“ ЕАД към ответника „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, извършено на 11.04.2019 г., и да бъде осъдено „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, да върне сумата от 15 000 лева на „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ на осн. чл. 55, ал. 1, пр.3 от ЗЗД или чл. 34 от ЗЗД, вр. чл. 649, ал.2 ТЗ, ведно със законната лихва от деня на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни.

Не оспорва твърдението, че на 11.04.2019 г. получил по банков път сумата от 15 000 лева, преведена от „Б.Р.К.“ ЕООД. Не оспорва и посоченото от ищеца основание на плащането, като поддържа, че е извършено за погасяване на задължения на Д. П. С., с ЕГН *****, по сключен между него и „Л.К. С.Л.“ ЕАД договор за наем № 41133/21.08.2015 г. на автомобил BMW, модел X6 M50d, шаси № WBAFH810X00B62251, регистрационен № С*****.

Възразява срещу твърдението в исковата молба, че процесното плащане представлява изпълнение на неизискуемо парично задължение и съответно същото може да бъде отменено по реда на чл. 646, ал. 2, ат. 1 ТЗ. Счита, че плащането е било изискуемо и не попада в никоя от хипотезите на чл. 646 ТЗ.

В отговора се твърди още, че с извършеното плащане „Б.Р.К.“ ЕООД е заплатило задължения на Д. П. С. по сключен между последния като наемател и „Л.К. С.Л.“ ЕАД като наемодател договор № 41133/21.08.2015 г. за отдаване под наем на движимо имущество, с предмет автомобил BMW, модел X6 M50d, шаси № WBAFH810X00B62251, регистрационен № ***** . Сочи, че срокът на договора, съгласно р. V, т. 1, е 46 месеца. Твърди, че съгласно договора се дължи месечна вноска в размер на 1 259.62 евро без ДДС, като първата е дължима до 05.09.2018 г., а последната до 05.05.2019 г. След плащането на наемната вноска за месец август 2018 г. плащанията по договора спрели. Поддържа, че на 11.04.2019 г. „Б.Р.К.“ ЕООД, чийто управител и едноличен собственик към тази дата е наемателят Д. С., извършил плащане в размер на 15 000 лева по банков път на „Л.К. С.Л.“ ЕАД за погасяване на дължими месечни наемни вноски по договора за наем за месеците от септември 2018 г. до февруари 2019 година. Уточнява, че дължимите и погасени наемни вноски са за периода, в който автомобилът е бил ползван.

Поддържа, че от една страна е налице съглашение между ответниците на осн. чл.101, изр.1, пр.1 ЗЗД, а от друга, на осн. чл. 101 ЗЗД, изр. 1, пр. 2 съществува съглашение между „Б.Р.К.“ ЕООД и Д. П. С. за встъпване от страна на дружеството в посочения дълг на физическото

лице. В подкрепа на твърденията си излага, че с факта на плащането на задълженията на Д. С. от страна на „Б.Р.К.“ ЕООД се е осъществило и встъпване в дълга му, доколкото на г-н П. са известни задълженията, в качеството му на наемател по посочения договор и в качеството му на управител и едноличен собственик на „Б.Р.К.“ ЕООД.

Заявява, че с приемане на плащането „Л.К. С.Л.“ ЕАД е одобрила съглашение за встъпване в дълг между длъжника и третото лице - платец - „Б.Р. К.“ ЕООД, поради което същото е неотменяемо. Сочи, че извършеното плащане може да се счете за сключването на такова съглашение.

На следващо място поддържа, че при изтичането на договора за наем „Л.К. С.Л.“ ЕАД и Д. С. подписват приключителен протокол от 12.06.2019 г., с който прекратяват договора и уреждат окончателно отношенията си във връзка с него. Сочи, че съгласно т.3 от протокола страните се споразумяват внесена по договора гаранционна вноска в размер на 4534.63 евро да бъде върната на наемателя, от което следва, че е налице съглашение между „Б.Р.К.“ ЕООД и Д. С. като физическо лице за встъпване в дълга на последния от страна на дружеството, тъй като г-н С. е имал налична гаранционна вноска по договора за наем, която не е ползвал за погасяване на задълженията си.

В условията на евентуалност, в случай че не бъде прието наличието на съглашение за встъпване в дълг, моли да бъде прието, че на осн. чл. 60, ал. 1 ЗЗД със заплащането на сумата от 15 000 лева „Б.Р.К.“ ЕООД е предприело управлението на задължението на наемателя Д. П. С. да заплаща дължимите от последния суми по договора за наем, и се е задължило да се грижи за тази работа, тъй като дружеството е предприело управлението на задължението на управителя си и едноличен собственик да заплаща дължимите по договора за наем суми, без да е натоварен за това, и е поело задължение да се грижи за това. Счита, че съгласно чл. 36, ал. 2 ЗЗД, във връзка с чл. 62 ЗЗД, при наличието на потвърждение последиците от правните действия, които представителят извършва, възникват направо за представлявания, тоест действията по заплащането на дълга по договора за наем на автомобила погасяват същия и не могат да се противопоставят на кредитора - третото добросъвестно лице „Л.К. С.Л.“ ЕАД.

В случай че не бъдат приети изложените твърдения за изискуемост на платеното парично задължение от страна на „Б.Р.К.“ ЕООД, моли да бъде прието, че извършеното плащане представлява изплащането на дивидент на Д. С. от страна на дружеството в качеството му на негов едноличен собственик. Твърди, че учредителния акт на дружеството от 16.11.2015 г., актуален към датата на плащането, не предвижда ограничение, начин или специална форма за вземане на решение за изплащане на дивидент или изплащане на възнаграждение на Д. П. С. в качеството му на управител.

Оспорва исковете като неоснователни и поради това, че „Л.К. С.Л.“ ЕАД е трето добросъвестно лице по смисъла на чл. 646, ал. 7 ТЗ, на което е извършено дължимо плащане по сключен договор за наем.

Поради гореизложеното, намира за неоснователни всички предявени искове от синдика и

моли да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Ответникът „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ не е подал отговор на исковата молба.

Ищецът е представил допълнителна искова молба, с която оспорва подадения отговор.

Заявява, че към момента на превода на сумата не е съществувало правно основание, което да е задължавало „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ да извърши плащането, поради което същото не е било и изискуемо.

С оглед направените възражения и признания в отговора на исковата молба, допълва в условията на евентуалност първоначално предявените искове с иск по чл. 647, ал.1, т.2 от ТЗ. Сочи, че с отговора на исковата молба „Л.К. С.Л.“ ЕАД освен признаване на полученото плащане на сумата от 15 000 лв., признава и приема получената сума като встъпване на „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ в дълга на Д. С. по договора за лизинг по смисъла на чл. 101 от ЗЗД.

Намира, че след като законът не предвижда конкретна форма на съглашението за встъпване в дълг и то може да настъпи и с конклюдентни действия, вторият ответник е превел сума по дълг на третото лице - Д. С., което изпълнение е прието от първия ответник като кредитор, а съобразно посоченото от последния в отговора на исковата молба, същият го е възприел именно като встъпване в дълг като солидарен длъжник. Следователно, счита, че ако плащането се приеме за действително (съобразно произнасянето на съда по иска по чл.646, ал.2, т.1), то с него вторият ответник е станал страна по сделка с останалите лица по договор за встъпване в дълг, а доколкото извършеното встъпване в дълг е извършено неформално, с конклюдентни действия, то намира, че следва да се приеме, че същото е извършено безвъзмездно. Престацията на първия ответник е да даде за ползване движима вещ - автомобил, която сам твърди, че е била ползвана и върната от третото лице - Д. С.. Автомобилът никога не е бил предоставян на втория ответник за ползване. Няма данни вторият ответник да е получил каквато й да е облага, която да направи договорът за встъпване в дълг възмезден по отношение на него.

Оспорва като недоказани твърденията, направени от „Л.К. С.Л.“ ЕАД, че извършеното плащане представлява изплащане на дивидент или възнаграждение на Д. С.. Сочи, че не се твърди да е било уговорено или настъпило прихващане, не се посочва конкретен размер на дивидент или възнаграждение, нито решение на едноличния собственик за изплащането им.

Прави извод, че „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ безвъзмездно е встъпило в дълга на Д. С. към „Л.К. С.Л.“ ЕАД от момента на извършване на плащането на сумата от 15 000 лв. на 11.04.2019 г., т.е. в двугодишния срок по чл. 647, ал.1, т.2 преди подаване на молбата за несъстоятелност, поради което е налице хипотезата на чл. 647, ал.1, т.2, а именно безвъзмездна сделка, извършена в двугодишен срок от подаване на молбата за откриване на производство по несъстоятелност, която може да бъде обявена за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността.

Ответникът „Л.К. С.Л.“ ЕАД ЕАД е подало отговор на допълнителната искова молба, с който поддържа и пояснява отговора на исковата молба и оспорва като недоказано твърдението, че встъпването в дълга на Д. С. от „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ е безвъзмездно.

Поддържа, че предвид разпоредбата на чл. 137 ТЗ, не се изисква особена форма за определяне на възнаграждението на управителя на дружеството. Сочи, че няма законово изискване и за изрично решение за изплащането на дивидент на едноличния собственик, поради което възражението за недоказаност на твърдението му, че встъпването в дълг е на основание изплащане на дивидент на едноличния собственик, е неоснователно и недоказано.

Моли да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан и искът за обявяване на недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността извършеното на 11.04.2019 г. безвъзмездно встъпване в дълга на третото лице Д. П. С. спрямо кредитора „Л.К. С.Л.“ ЕАД.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че на 11.04.2019 г. от „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ по банков път е преведена сумата от 15 000 лева в полза на „Л.К. С.Л.“ ЕАД за погасяване на задължения на Д. П. С., с ЕГН *****, по сключен между него и „Л.К. С.Л.“ ЕАД договор за наем № 41133/21.08.2015 г., с предмет автомобил марка BMW, с регистрационен № *****.

При така установената фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл. 649, ал.1 от ТЗ иск по чл. 645, 646 и 647 от този закон и по чл. 135 от Закона за задълженията и договорите, свързан с производството по несъстоятелност, може да предяви синдикът, а при негово бездействие - всеки кредитор на несъстоятелността, в едногодишен срок от откриване на производството, съответно от момента на обявяването на решението по чл. 632, ал. 2.

Правилото на чл. 634а, ал.1 от ТЗ постановява, че производството по несъстоятелност се смята за открито от датата на решението по чл. 630, ал. 1.

В случая производство по несъстоятелност на „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ е открито с Решение № 260272 от 3.11.2020 г., постановено по т.д. 2607/2019г. на СГС, ТО, VI-23 по подадена молба от кредитор на 04.12.2019 г. Дружеството е обявено в неплатежоспособност с начална дата на неплатежоспособността 20.03.2019 г., същото е обявено в несъстоятелност, като производството по делото е спряно. Решението е потвърдено с влязло в сила Решение № 235 от 21.04.2021 г. по в.т.д. № 177/2021 г. по описа на Апелативен съд - София, 6-ти търговски състав.

С решение от 23.11.2020 г. е възобновено производството и е определен временен синдик. Тъй като правомощията на синдика са могли да бъдат упражнени едва след неговото назначаване, то и от този момент следва да се приеме, че тече срокът по чл.649, ал.1 ТЗ.

Исковата молба е депозирана по пощата на 23.11.2021 г. и следователно едногодишния срок е спазен, налагащо извода за допустимостта на предявения иск.

По квалификацията на иска.

Съдът не е обвързан от дадената от ищеца квалификация на иска. Той извършва правна квалификация въз основа на изложените от ищеца фактически обстоятелства и исканата от него защита.

Съгласно нормата на чл.646, ал.2, т.1 от ТЗ могат да бъдат обявени за недействителни по отношение на кредиторите на несъстоятелността действия и сделки, извършени от длъжника след началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, извършено в едногодишен срок преди подаване на молбата по чл. 625, явяващо се изпълнение на неизискуемо парично задължение, независимо от начина на изпълнението.

Преферентната защита по чл.646, ал.2 от ТЗ не се основава на твърдения за редукция на масата на несъстоятелността, увреждаща всички кредитори, както е напр. при хипотезата на чл.647, ал.1 от ТЗ, а от такива създаващи преференция, променяща поредността на удовлетворяване на отделен кредитор спрямо останалите кредитори на несъстоятелността. Законовата дефиниция на чл.646, ал.2, т.1 от ТЗ налага извода, че се касае за преферентен състав, основан на това, че кредитор на старо вземане е получил преференция при плащане.

В исковата молба ищецът твърди, че от масата на несъстоятелността е излязла парична сума, т.е. същата е намалена. Това е довело до увреждане на кредиторите. Следователно въведеният факт на увреждането изключва възможността искът да се квалифицира като преферентен такъв по чл.646, ал.2, т.1 от ТЗ. Увреждащото действие е извършено плащане на задължение на трето лице, т.е. изпълнение на чужд дълг, без наличие на интерес. В правната доктрина съществува становище (С.С., „Преферентните иски за попълване на масата на несъстоятелността“), споделяно от настоящата инстанция, че изпълнението на чужд дълг не може да се подведе под хипотезата на посочената норма и поради това че не е налице изпълнение на задължение на самия длъжник(арг. от чл.646, ал.8 от ТЗ), явяваща се релевантната правна връзка, а по друга такава - тази между длъжника и удовлетворения кредитор. Аргумент за това е, че когато е платено чуждо задължение от несъстоятелния длъжник, при успешно проведена защита по чл.646, ал.2, т.1 от ТЗ, не би могла да намери приложение нормата на чл.648 ТЗ, тъй като удовлетвореният кредитор-ответник по иска не би могъл да стане кредитор на несъстоятелния длъжник. Във връзка с това изпълнението на чужд дълг може да се атакува само по реда на чл.135 ЗЗД и чл.647, ал.1, т.7 ТЗ, като в последния случай се изисква твърдение за наличие на свързаност на лицата – реципиент и солвент.

Съдът намира, че при изложените в исковата молба фактически обстоятелства – плащане на чуждо задължение без наличие на интерес за това, което е причинило вреда на кредиторите вследствие на намаляването на имуществото на длъжника, включено в масата на несъстоятелността и искането да се обяви относителната недействителност на сделката спрямо кредиторите, налагат извода за квалификация на иска по чл.135 ЗЗД вр. чл.649 ТЗ. Сочената неизискуемост следва да се отнесе към индивидуализацията на платеното вземане в контекста на момента на погашението.

Синдикът е активно легитимиран да предяви иска като субституент на кредиторите (чл.649, ал.1 от ТЗ), като вземанията на последните, включително съществуващите към момента на сделката, са включени в одобрения от съда списък на приети вземания, обявени в ТР и са известни.

Съгласно разрешението дадено в решение № 18/04.02.2015 г. на ВКС по гр.д. № 3396/2014 г., ГК, IV г.о.; решение № 93/28.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 638/2016 г., ТК, II т. о; решение № 639/06.10.2010 г. на ВКС по гр.д. № 754/2009 г., ГК, IV г.о. и др., отменителният иск по чл. 135 ЗЗД е основателен винаги, когато длъжникът се лишава от свое секвестрируемо имущество, намалява го или извършва други правни действия, с които създава трудности за удовлетворяването на кредитора, създава или увеличава неплатежоспособността си, в това число опрощаване на дълг, обезпечение на чужд дълг, **изпълнение на чужд дълг без правен интерес** и др.

Правният интерес се дефинира с възможността за настъпване на неблагоприятни последици в правната сфера на платилия чуждото задължение, но във връзка с отношенията му с кредитора, комуто е платил(например той отговаря солидарно; кредитор плащащ на друг кредитор за да предотврати принудително изпълнение и пр. – М.Марков „Облигационно право“).

С оглед на гореизложеното съдът намери, че са налице предпоставките по чл.135 ЗЗД вр. чл.649ТЗ – при наличие на установените в хода на ПН вземания, за които несъстоятелният длъжник е знаел, той е погасил чуждо задължение, без да е имал правен интерес за това и без да са били налице възмездни вътрешни отношения с освободения от плащане длъжник, което е довело до намаляване на масата на несъстоятелността, съответно до увреждане на кредиторите, налагащо извода за основателност на иска.

Неоснователни са възраженията на ответника относно наличието на встъпване в дълг по реда на чл.101 ЗЗД – плащането на чуждо задължение не води до встъпване в дълг, а дали е налице гестия по чл.60, ал.1 ЗЗД е въпрос относим към вътрешните отношения между платилия дълга и ползващия се длъжник.

Предвид основателността на конститутивния иск по чл.135 ЗЗД вр. чл.649ТЗ предявения от ищеца в съответствие с чл.694, ал.2 от ТЗ осъдителен иск се явява основателен.

В тежест на ответника следва да се възложи следващата се държавна такса в размер на 600 лв.

РЕШИ:

Приема за установено на осн. чл.135 ЗЗД вр. чл.649ТЗ по иск предявен от Р. И. Т. - синдик на „Б.Р.К.“ ЕООД /н/, ЕИК ***** срещу „Б.Р.К.“ ЕООД /н/, ЕИК ***** и „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, че плащането на сумата от 15 000 лева от страна на „Б.Р.К.“ ЕООД /н./ от банкова сметка при „Р.Б.“ ЕАД към ответника „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, явяващо се задължение на Д. П. С., ЕГН: *****, извършено на 11.04.2019 г., е относително

недействително по отношение на кредиторите на „Б.Р.К.“ ЕООД /н/, ЕИК *****.

Осъжда „Л.К. С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, гр.София, бул.“***** да заплати на Софийски градски съд сумата 600 лв. разноси на

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ответника - Д. П. С., ЕГН: *****.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски градски съд: _____